



ΠΑΝΔΩΡΑ.

1 ΑΠΡΙΛΙΟΥ, 1869.

ΤΟΜΟΣ Κ΄.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 457.

ΩΡΑΤΙΟΣ ΣΠΑΡΚΗΣ.

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἀγγλοῦ Δίκχενς.)

— Ναί, ἀγαπητέ μου, ἦτο πολὺ περιποιητικὸς πρὸς τὴν Τερέζαν κατὰ τὴν τελευταίαν συναναστροφὴν, ἔλεγεν ἡ Κ. Μάλδερτον πρὸς τὸν σύζυγόν της, ὁ ὅποιος, καθήμενος ἐπὶ ἀναπαυτικοῦ θρανίου, φορῶν μεταξωτὸν ῥινόμακτρον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, τοὺς πόδας ἔχων ἔμπροσθεν τῆς θερμάστρας, καὶ πλησίον αὐτοῦ ποτήριον οἴνου πορτογαλλικοῦ, ἀνεπαύετο ἀπὸ τῶν κόπων τῆς ἡμέρας. — Πολὺ περιποιητικὸς, καὶ σὲ λέγω ὅτι πρέπει νὰ τὸν ἐνθαρρύνωμεν. Πρέπει νὰ τὸν προσκαλέσωμεν εἰς γεῦμα.

— Ποῖον; ἠρώτησεν ὁ Μάλδερτον.

— Ἐ! γνωρίζεις δὲ διὰ ποῖον ὀμιλῶ, δι' ἐκεῖνον τὸν νέον μὲ τὸν μαῦρον μύστακα καὶ τὸ λευκὸν περιλαίμιον ὅστις ἦτο εἰς τὴν συναναστροφὴν, καὶ διὰ τὸν ὅποιον ὀμιλοῦν ἔλοι. Ἐκεῖνος ὁ νέος, πῶς ὀνομάζεται; — Μαριάννα, πῶς ὀνομάζεται; ἠρώτησεν ἡ Κ. Μάλδερτον ἀπευθυνθεῖσα πρὸς τὴν νεωτέραν αὐτῆς θυγατέρα, ἧτις κατεγίνετο εἰς ἐργόχειρον.

— Ωράτιος Σπάρκης, μαμμὰ, ἀπεκρίθη ἡ Μαριάννα, στενάξασα ὡς ἄλλη Ιουλιέττα.

— Ναί, Ωράτιος Σπάρκης, ἐπανελάθει ἡ Κ.

Μάλδερτον. Ὁ εὐγενέστατος ὄλων τῶν νέων, ὅσους ἀπῆντησα εἰς τὴν ζωὴν μου. Μὲ τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο ἔνδυμα τὸ ὅποιον ἐφόρει προχθὲς τὸ ἑσπέρας ἐφαίνετο ὡς . . .

— Ὡς ὁ πρίγκηψ Λεοπόλδος, μαμμὰ, τόσον εὐγενῆς, τόσον συμπαθητικὸς! ὑπέλαθεν ἡ Μαριάννα μὲ ὕφος πλήρες ἐνθουσιασμοῦ.

— Πρέπει νὰ ἐνθουμηθῆς, ἀγαπητέ μου, ὅτι ἡ Τερέζα εἶναι ἤδη εἰκοσιοκτῶ ἐτῶν, καὶ πρέπει πλέον νὰ γίνῃ κάτι τί, εἶπεν ἡ Κ. Μάλδερτον πρὸς τὸν σύζυγόν της.

Ἡ δεσποσύνη Τερέζα Μάλδερτον ἦτο μικρόσωμος κόρη, μᾶλλον εὐτραφῆς, μὲ παρειὰς κοκκίνους, χαρρακτῆρος ἀγαθοῦ καὶ ἀνύπανδρος, ἀν καὶ, ἂς τὸ εἴπωμεν χάριν δικαιοσύνης, τὸ δυστύχημα τοῦτο δὲν προήρχετο ἀπὸ ἔλλειψιν ζήλου ἐκ μέρους αὐτῆς. Οἱ ἐπὶ δεκαετίαν κόποι καὶ προσπάθειαι τῆς ἀπέβησαν μάταιοι· εἰς μάτην ὁ Κύριος καὶ ἡ Κυρία Μάλδερτον διστήρουν σχέσεις μετὰ τῶν ἀξιολογωτέρων νέων τοῦ Καμπερουέλ, Βανδσουώρθ, καὶ Βρίξτων (1), καὶ μετ' ἄλλων πολλῶν ἐκ διαφόρων μερῶν, ὅπου ἡ Τερέζα ἦτο γνωστὴ εἰς τὴν κοινωνίαν.

— Εἶμαι βεβαιοτάτη ὅτι θὰ σὲ ἀρέσῃ, ἐξηκολούθησεν ἡ Μάλδερτον, εἶναι τόσον εὐγενῆς.

(1) Συνοικίαι τοῦ Λονδίνου.

— Καὶ τόσο ἀγγίνους! προσέθετο ἡ Μαριάννα.

— Ὀμιλεῖ τόσο ὠραῖα! εἶπε καὶ ἡ Τερέζα.

— Φέρει μεγάλο σέβας πρὸς σέ, ἀγαπητέ μου, εἶπεν ἡ Κ. Μάλδερτον μὲ ὕφος ἐμπιστευτικὸν πρὸς τὸν σύζυγόν της.

Ὁ δὲ Μάλδερτον βήξας ἔστρεψε τὸ βλέμμα μετὰ προσοχῆς πρὸς τὸ φλογερὸν πῦρ τῆς θερμάστρας.

— Ναι, φαίνεται ὅτι εὐχαριστεῖται πολὺ εἰς τὴν συνναστροφὴν τοῦ παπᾶ! εἶπεν ἡ Μαριάννα.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, προσέθετο ἡ Τερέζα.

— Μὲ τὸ ἐβεβαίωσεν ἐπανειλημμένως, εἶπεν ἡ Κ. Μάλδερτον.

— Ἐ! καλὰ! ἀπήντησεν ὁ σύζυγός της, κολακευθεὶς ἐκ τῶν λόγων τούτων. Ἄν τὸν ἴδῃ αὐριον τὸ ἔσπερος εἰς τὴν συνναστροφὴν, ἴσως τὸν προσκαλέσω εἰς τὸ γεῦμα. Θὰ γνωρίζῃ ὅτι κατοικοῦμεν εἰς Καμβερουέλ.

— Ἀναμφιβόλως. Γνωρίζει, ὅτι ἔχομεν καὶ ἄμαξαν.

— Νὰ ἴδωμεν, εἶπεν ὁ Κύριος Μάλδερτον, καλοκθῆσας διὰ νὰ κοιμηθῇ ὀλίγον. Νὰ ἴδωμεν.

Ὁ Κ. Μάλδερτον ἦτο ἄνθρωπος οὐτινος σύμπικσαι αἱ γνώσεις περιωρίζοντο ἐντὸς τοῦ Λόυδ (1), τοῦ Συναλλακτρίου καὶ τῆς Τραπεζῆς. Εὐτυχεῖς τινες κερδοσκοπικαὶ πράξεις τὸν εἶχον ὑψώσει ἐκ ταπεινῆς θέσεως εἰς ὑψηλοτέραν περιωπὴν. Καθὼς δὲ πάντοτε συμβαίνει εἰς τοιαύτας περιστάσεις, αἱ ἰδέαι καὶ αὐτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του ηὔξησαν κατ' ἀναλογίαν τῆς καταστάσεώς των. Κατεγίνοντο εἰς τὰ τοῦ συρμοῦ, ἐφαίνοντο εἰδήμονες παντὸς πράγματός καὶ ἐν γένει ἤθελον νὰ μιμηθῶσι τοὺς ἀνωτέρους αὐτῶν. Μεγίστην δὲ ἀποστροφὴν εἰδείκνυον εἰς πᾶν ταπεινὸν καὶ κατώτερον τῆς νεωτέρας αὐτῶν τάξεως.

Ὁ Κ. Μάλδερτον ἦτο φιλόξενος μὲ χάριν ἐπιδείξεως, ἀπολίτευτος δὲ τοὺς τρόπους ἐξ ἀμαθείας· ὁ ἐγωῖσμός καὶ ὁ πρὸς ἐπίδειξιν ἔρωσ τοῦ τὸν ἐβίβζον νὰ ἔχη πάντοτε λαμπρὰν τράπεζαν, καὶ ἕνεκα τούτου ἄπειροι ἦσαν οἱ συχνάζοντες εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ. Ἀρέσκετο νὰ ἔχη εἰς τὴν τράπεζάν του ἀνθρώπους εὐφυεῖς, ἢ τοῦλάχιστον ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἐνόμιζε τοιοῦτους, ἀπεστρέφετο δὲ τοὺς θρασυὶς καὶ τοὺς σαρκαστικούς. Ἰσως αἰτία τῶν αἰσθημάτων του αὐτῶν ἦσαν οἱ δύο υἱοὶ του, αἵτινες οὐδὲν σημεῖον εὐφυΐας ἢ πνεύματος εἶχον δώσει ποτέ. Ἡ οἰκογένεια αὐτῆ εἶχε τὴν φιλοδοξίαν νὰ συνδέῃ σχέσεις μὲ σφαῖραν κοινωνίας ἀνωτέραν τῆς ἰδικῆς της, ἕνεκα δὲ τῆς ἀμαθείας αὐτῶν περὶ τὰ τοῦ κόσμου, πᾶς ὁ ἔχων ἀξιώσεις ὅτι γνωρίζει πρόσωπα βᾶθμοῦ τινος ἢ ἀξιώματος, εἶχε βεβαίαν τὴν εἴσοδον εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ Κ. Ἄρρατίου Σπάρκηνς οὐ μικρᾷ ἐκπληξίν καὶ περιέργειαν διήγειρε μεταξὺ τῶν συχνάζοντων εἰς τὰς ἑσπερινὰς συνναστροφάς. Τίς ἄρα νὰ ἦναι; Ἦτο πάντοτε σύννους, καὶ μάλιστα μελαγχολικός. Μήπως εἶναι ἱερεὺς; Ἀλλὰ ἐχόρευσε, καὶ μάλιστα ἀρκετὰ καλὰ. Νομικός; Τίς οἶδε! Μετεχειρίζετο ὀμιλῶν λαμπρὰς φράσεις, καὶ τὸ ὕφος του ἦτο τετορευμένον. Μὴ εἶναι ἐπίσημός τις ξένος ἐλθὼν εἰς Ἀγγλίαν ἐπὶ σκοπῷ νὰ σπουδάσῃ τὸν τόπον, τὰ ἦθη καὶ τὰ ἔθιμα, συχνάζων εἰς δημόσια γεύματα καὶ συνναστροφάς ἵνα γνωρίσῃ ἐπίσημα πρόσωπα, τὴν ἐγγώριον ἐθιμοταξίαν καὶ τὴν ἀγγλικὴν τελειότητα; ἀλλὰ δὲν ἔχει ξένην προφορὰν. Μήπως εἶναι ἱατρός ἢ συντάκτης περιοδικῶν, συγγραφεὺς μυθιστορημάτων, ἢ καλλιτέχνης; Ὁχι, καθ' ὅλας τὰς ὑποθέσεις ταύτας ὑπῆρχέ τι ἀνατρέπων αὐτὰς ἐξ ὀλοκλήρου. « Λοιπὸν, » ἔλεγεν ἕκαστος, « κάποιος πρέπει νὰ ἦναι. »

Τὴν ἐπιούσαν μετὰ τὴν ὀμιλίαν εἰς ἣν παρευρέθημεν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ Μάλδερτον, ἦτο ἑσπερινὴ συνναστροφή. Ἡ ἄμαξα διετάχθη νὰ ἦναι ἐτοιμὴ ἀκριβῶς τὴν ἐνάτην. Αἱ δεσποῦναι Μάλδερτον ἔφερον ἐσθῆτας ἐξ ὀλοσυρικοῦ κυανοῦ χρώματος ἀνοικτοῦ, κεκοσμημένας διὰ τεχνητῶν ἀνθέων, ἣ δὲ Κ. Μάλδερτον (μικρὰ καὶ εὐσαρκος γυνή) ἔφερεν ὁμοίαν στολὴν, καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐπολλαπλασιάσθη πλησίον τῆς πρεσβυτέρας αὐτῆς θυγατρὸς. Ὁ μεγαλύτερος υἱός, Κ. Φρεδερίκος, ἔφερεν ἑσπερινὸν ἔνδυμα, καὶ ἦτο τὸ beau idéal ἀλχθοῦς ὑπηρετοῦ. Ὁ νεώτερος Θωμᾶς ἔφερε λευκὸν ἐσωκάρδιον, κυανοῦν ἱμάτιον καὶ κομβία χρώματος ἀνοικτοῦ. Ἄπικσα ἡ οἰκογένεια ἔβαλε κατὰ νοῦν νὰ καλλιεργήσῃ τὴν φιλίαν τοῦ Κ. Ἄρρατίου Σπάρκηνς. Ἡ δεσποῦνη Τερέζα, κατὰ φυσικὸν λόγον, ἐπρόκειτο νὰ φωνῆ τόσον ἔρασμα καὶ ἐλικυστικὴν, ὅσον συνήθως εἶναι αἱ νεάνιδες ἡλικίας εἰκοσιετῶ ἐτῶν ὅταν καταγίνονται εἰς ἀναζήτησιν συζύγου. Ἡ δὲ Κ. Μάλδερτον ἐσκόπευε νὰ μεταβληθῇ ὅλη εἰς μειδιάματα καὶ χάριν, καὶ ἡ Μαριάννα εἶχε κατὰ νοῦν νὰ ζητήσῃ στίχους διὰ τὸ λεύκωμά της· ὁ Κ. Μάλδερτον ἐπροτίθετο νὰ τὸν προσκαλέσῃ εἰς γεῦμα, ὁ δὲ Τουμαζῆς ἐσκόπευε νὰ πληροφορηθῇ μέχρι τίνος βᾶθμοῦ ἐξετείνοντο αἱ γνώσεις τοῦ περιζητήτου ἀγνώστου ἐπὶ τοῦ σπουδαίου ἀντικειμένου τοῦ καπνοῦ καὶ τῶν σιγάρων. Ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Φρεδερίκος, ὁ οἰκογενειακὸς γνώμων ἐπὶ παντὸς ὁποιοῦδήποτε ζητήματος ἐνδυμασίας καὶ ἀπικιτήσεως τοῦ συρμοῦ, ὅστις εἶχεν ἰδιαίτερα δωμάτια καὶ ἐλευθέραν εἴσοδον εἰς τὸ θέατρον Κόβεν-Γάρδεν, ὅστις πάντοτε ἦτο ἐνδεδυμένος κατὰ τὸν τελευταῖον τοῦ μηνὸς συρμόν, καὶ εἶχε στενὸν φίλον του κάποιον γνωρίσαντά ποτε κύριον κατοικοῦντα εἰς ἀριστοκρατικὴν

(1) Μεγίλον ἀσφαλιστικὴν κατάρτησις ἐν Λονδίνο.

συνουκίαν, ὡς καὶ αὐτὸς λέγει φρονῶν ὅτι ὁ Ἰσρά-
τιος Σπάρκης πρέπει νὰ ἦναι ἐξυπνος ἄνθρωπος,
ἐσκέφθη νὰ τὸν προσκαλέσῃ νὰ παίζῃσι πιζινίδιον
σφαίριστρίου.

Τὸ πρῶτον ἀντικείμενον τὸ ὁποῖον ἀπήντησαν οἱ
ἀνήσυχτοι ὀφθαλμοὶ τῆς οἰκογενείας Μάλδερτον, ἅμα
εἰσελθόντες εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ, ἦτο ὁ παρὶ
πολλοῦ Ἰσράτιος, καθήμενος μετ' ὕψους σκεπτικὸν καὶ
μετ' ὀφθαλμοῦς προσηλωμένους ἐπὶ τῆς ὀροφῆς.

— Νάτον, εἶπεν ἡ Κ. Μάλδερτον εἰς τὸ οὖς τοῦ
συζύγου αὐτῆς.

— Πόσον ὁμοιάζει τὸν λόρδον Βύρωνα! ἐψιθύρι-
σεν ἡ Τερέζα.

— Ἦ τὸν Μογγόμερυ, ἀπεκρίθη ἡ Μαριάννα.

— Μᾶλλον μετὰ τὰς εἰκόνας τοῦ Ῥώσ! ἐψιθύρι-
σεν ὁ Θωμᾶς.

— Θωμᾶ, μὴ λέγεις ἀνοησίας! εἶπεν ὁ πατήρ.

Ὁ κομψὸς Ἰσράτιος διετήρησε τὴν θέσιν του μετὰ
θαυμασίας ἐπιτυχίας μέχρι τῆς στιγμῆς ὅτε ἡ οἰκο-
γένεια Μάλδερτον διήλθε τὴν αἴθουσαν. Τότε εὐ-
θὺς ἠγέρθη μετὰ φυσικῆς ὄλως παρρησίας, ἐκπλή-
ξεως καὶ χαρᾶς, ἐπλησίασε πρὸς τὴν Κ. Μάλδερ-
τον μετὰ μεγίστης προσηνίας, ἐχαιρέτισε τὰς νέας
ἐπιχαρίτως, ἔλαβε μετ' ὑποκλίσεων τὴν χεῖρα τοῦ
Κ. Μάλδερτον μετ' ὕψους ἐμφανῶν ὑπόληψιν καὶ σε-
βασμῶν, καὶ ἀνταπέδωσε τὰς προσαγορεύσεις τοῦ
Φρεδερίκου καὶ Θωμᾶ μετ' εὐγενῆ τρόπον ὡς ἤθελε
πράξει ἄνθρωπος ἀνωτέρας τάξεως πρὸς ἄλλον ὃν
ἀνεγνώριζεν ὡς κατώτερόν του, ὃ καὶ ἐντελῶς τοὺς
κατέπεισεν ὅτι ὁ Ἰσράτιος Σπάρκης ἐξ ἄκταντος
πρέπει νὰ ἦναι ἐπίσημον πρόσωπον.

— Κυρία, εἶπεν ὁ νέος ποιήσας βεβαίως ὑπόκλι-
σιν πρὸς τὴν πρεσβυτέραν τοῦ Μάλδερτον θυγατέρα,
ἔχω τὴν ἄδειαν νὰ ἐλπίσω ὅτι θέλετε μετ' ἐπιτρέψει
νὰ λάβω τὴν εὐχαρίστησιν. . .

— Δὲν νομίζω νὰ ἔχω ἄλλην ὑποχρέωσιν, εἶπεν
ἡ Τερέζα μετὰ μεγίστης ἐπιτηδεύσεως καὶ ἀδιαφο-
ρίας, ἀλλὰ τῶντι. . . κάποτε τόσο πολλοί. . .

Ὅτ' εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς, εἶπεν ἐπὶ τέλους μειδιά-
σασα, ἀφοῦ πρῶτον παρετήρησε μετὰ προσοχῆς τὸ
σημειωματάριόν της.

Ἡ μορφή τοῦ Ἰσρατίου ἀπὸ μελαγχολικῆς κατέ-
στη ἰσρά.

— Πολὺ εὐγενῆς νέος! εἶπεν ὁ Κ. Μάλδερτον,
ἐνῶ ὁ φιλόφρων Ἰσράτιος ὠδήγει τὴν σύντροφόν του
ἵνα λάβωσι μέρος εἰς τὸν χορόν.

— ἔχει πολλὰ καλὴν συμπεριφορὰν, εἶπεν ὁ
Φρεδερίκος.

— Βέβαια, εἶναι ἐξαιρετικὸν ὑποκείμενον, προσέ-
θετο ὁ Θωμᾶς, ὅστις συνείδηζε νὰ ἀναμιγνύεται εἰς
πάντα. Ὁμιλεῖ ὡς ἄνθρωπος τῆς δημοκρατίας.

— Θωμᾶ! εἶπεν ὁ πατήρ του σοβαρῶς, νομίζω
ὅτι καὶ ἄλλοτε σὲ παρετήρησα νὰ μὴν ἦσαι ἀνόητος.

Τοῦ Θωμᾶ ἡ φυσιογνωμία ἔλαβεν ἀλλοιώσιν τινα.

— Ὅποια εὐχαρίστησις! εἶπεν ὁ πάντοτε περι-
ποιητικὸς Ἰσράτιος πρὸς τὴν σύντροφόν του, ἐνῶ ἐ-
περιπάτου ἐντὸς τῆς αἴθουσας μετὰ τὸ τέλος τοῦ
χοροῦ. Ὅποια εὐχαρίστησις καὶ ἀναψυχὴ εἶναι νὰ
ἀποσύρεται τις ἀπὸ τὰς θυέλλας, τοὺς κόπους καὶ
τοὺς περισπασμοὺς τῆς ζωῆς, ἔστω καὶ ὀλίγας μό-
νον στιγμᾶς, καὶ νὰ ἐξοδεύῃ αὐτὰς εἰς τὴν τερπνὴν
καὶ μακαρίαν συναναστροφὴν προσώπου, νέας τῆς
ὁποίας συνοφρύσεως ἔσται μόνον ὁ θάνατος, ψυχρό-
της ἢ παραφρόνησις καὶ ἀπάτη ἢ καταστροφή, τῆς
ὁποίας ἢ σταθερότης ἔσται εὐδαιμονία, ἢ δὲ ἀπό-
λυσις τῶν αἰσθημάτων τῆς καρδίας της θὰ εἶναι
ἢ λαμπρότερα καὶ τιμωφεστέρα ἀμοιβὴ ἢν ὁ οὐρα-
νὸς δύναται νὰ χορηγήσῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον.

— Ὅποιον αἰσθημα! εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Τερέζα,
στηριχθεῖσα βαρύτερον ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ ὀδη-
γούντος αὐτήν.

— Ἀλλὰ φθάνει, φθάνει! ἐπανέλαβεν ὁ κομψὸς
Σπάρκης, μετ' ὕψους ὄλως θεατρικόν. Τί εἶπα; διατί
νὰ ἐκφράσω αἰσθηματα τοιαῦτα; Κυρία μου! . .

Ἐνταῦθα σιωπήσας ὀλίγον, εἶπε μετὰ μικρόν

— ἔχω τὴν ἄδειαν νὰ ἐλπίσω ὅτι θέλετε μοι
ἐπιτρέψει νὰ σᾶς προσφέρω τὸν ταπεινὸν φόρον. . .

— Τῶντι, Κύριε Σπάρκης, ἀπήντησεν ἡ κα-
ταθελχθεῖσα Τερέζα, ἐρυθρίασασα ἐν τῇ γλυκεῖ
αὐτῆς ταραχῇ. Πρέπει νὰ σᾶς παρκαπέμψω εἰς τὸν
πατέρα μου. Δὲν ἠμπορῶ ποτὲ, ἄνευ τῆς συγκατα-
θέσεώς του νὰ τολμήσω. . . νὰ. . .

— Βεβαίως δὲν θέλει ἀρνηθῆ. . .

— ὦ! ναί! Βέβαια, βέβαια, δὲν τὸν γνωρίζετε,
ὑπέλαβεν ἐκείνη, καλῶς γινώσκουσα ὅτι οὐδεὶς ὑ-
πῆρχε φόβος νὰ ἀπορρίψῃ ὁ πατήρ αὐτῆς τὰς περὶ
γάμου προτάσεις τοῦ Ἰσρατίου, ὡς ἐνόμιζεν ἡ τα-
λαίπωρος· ἀλλ' ἐπεθύμει νὰ καταστήσῃ τὴν σκηνὴν
ἴσον ἠδύνατο περιπαθεστέραν.

— Ἐλπίζω ὅτι δὲν θέλει ποτὲ μετ' ἀρνηθῆ νὰ σᾶς
προσφέρω μίαν λεμονάδαν, ἀπήντησεν ὁ ἀξιολά-
τρευτος Σπάρκης, μετὰ τινος ἐκπλήξεως.

— Αὐτὸ εἶναι ὅλη ἡ ὑπόθεσις; εἶπεν ἡ ἀπατη-
θεῖσα Τερέζα καθ' ἑαυτήν. Τί ἱστορίαν ἔκαμε διὰ
μηδέν!

Πρὸς δὲ τὸ τέλος τῆς ἐσπερίδος ὅτε ἄπασα ἡ οἰ-
κογένεια ἦτο συνηγμένη περὶ τοῦ Ἰσρατίου, ὁ Κ.
Μάλδερτον ἀπευθύνων τὸν λόγον πρὸς αὐτὸν εἶπε

— Ὅτ' ἔχωμεν τὴν εὐχαρίστησιν, Κύριε, νὰ σᾶς
ἴδωμεν εἰς τὸ γεῦμα τὴν ἐρχομένην Κυριακὴν, ἐν
δὲν ἔχετε ἄλλου ποῦ καλῆτερον νὰ ὑπάγετε;

Ὁ ἦρως τῆς ἐσπέρας ποιήσας μικρὰν ὑπόκλισιν
ἐδέχθη τὴν κολακευτικὴν ταύτην πρόσκλησιν.

— Πρέπει να σὰς ὁμολογήσω, ἐξηκολούθησεν ὁ πολυμήχανος πατήρ τῆς οἰκογενείας, ὅτι μὲ ὅλας αὐτὰς τὰς λαμπρὰς διασκεδάσεις, εἰς οὐδὲν ἄλλο μέρος εὐχαριστοῦμαι περισσότερο ὅσον εἰς τὴν οἰκίαν μου. Τὰ τοιαῦτα εἶναι καλὰ διὰ τοὺς νέους.

— Καὶ τέλος πάντων, Κύριε, τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος; ἀπήντησεν ὁ μεταφυσικὸς Σπάρκηνς. Τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος;

— Ἄ! ἀληθέστατον, εἶπεν ὁ Μάλδερτον, ἀληθέστατον.

— Γνωρίζομεν ὅτι εἴμεθ' ἓν πνοή, ὅτι ἔχομεν ἀνάγκας καὶ θελήσεις, ἐπιθυμίας καὶ ὀρέξεις.

— Βεβαίως, υπέλαβεν ὁ Φρεδερίκος μεταβαλὼν τὸ ὕψος τοῦ ἐπὶ τὸ σοβαρώτερον.

— Ἐπαναλαμβάνω, γνωρίζομεν ὅτι ὑπάρχομεν, ἐξηκολούθει λέγων ὁ Ἰβράτιος μὲ φωνὴν ἐντονωτέραν, ἀλλ' αὐτοῦ καὶ μένομεν. Ἐνταῦθα ὑπάρχει τὸ τέρας τῶν γνώσεών μας, αὕτη εἶναι ἡ κορυφὴ τῶν ἡμετέρων ἀπολαύσεων καὶ τὸ τέλος τοῦ τέλους μας. Τί πλεióτερον γνωρίζομεν;

— Οὐδὲν, ἀπήντησεν ὁ Φρεδερίκος.

Ὁ Θωμᾶς ἠτοιμάζετο νὰ εἶπῃ καὶ αὐτὸς κάτι τι, ἀλλ' εὐτυχῶς συνήντησεν ἐγκαίρως τὸ ἀπειλητικὸν τοῦ πατρὸς του βλέμμα, καὶ ἐσιώπησεν.

Ὅτε δὲ ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὴν ἐσπερίδα ὁ Κ. Μάλδερτον ἔλεγεν ἐντὸς τῆς ἀμάξης:

— Αὐτὸς ὁ Κ. Σπάρκηνς εἶναι τωόντι περισπούδαστος ἄνθρωπος. ἔχει τόσας γνώσεις, εἶναι τόσο καλῶς πληροφορημένος! Πρὸς τούτοις ἐκφράζεται καὶ τόσο λαμπρὰ!

— Πρέπει νὰ ἦναι κάποιος ὅστις κρύπτεται, εἶπεν ἡ Μαριάννα. Πόσον εἶναι ῥωμαντικὸς!

— Ὁμιλεῖ πολὺ δυνατὰ καὶ ὠραῖα, δειλῶς πως παρετήρησεν ὁ Θωμᾶς· ἀλλὰ δὲν ἤμπορῶ ἀκριβῶς νὰ καταλάβω ὅταν ὁμιλῇ τί ἐννοεῖ.

— Σχεδὸν ἔχασα τὰς ἐλπίδας μου, Θωμᾶ, ὅτι θὰ δυνηθῆς ποτὲ νὰ καταλάβῃς τίποτε, τῷ εἶπεν ὁ πατήρ, ὅστις βεβαίως πρέπει νὰ ἐφωτίσθῃ ἀρκετὰ ἀπὸ τοῦ Κ. Σπάρκηνς τὴν ὁμιλίαν.

— Ἐντύπωσιν μὲ ἔκαμε, Θωμᾶ, πόσον γελοῖος ἐφάνη κατ' αὐτὴν τὴν ἐσπέραν, εἶπεν ἡ Τερέζα.

— Ἄνευ ἀμφιβολίας, εἶπον ὅλοι συνάμα. Ὁ δὲ δυστυχὴς Θωμᾶς περιεστάλη εἰς μίαν γωνίαν τῆς ἀμάξης, προσπαθὼν νὰ κατέχη ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον τόπον. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν ὁ Κύριος καὶ ἡ Κυρία Μάλδερτον ἔλαβον ἐκτεταμένην συνομιλίαν ἀφορῶσαν τὰς τοῦ μέλλοντος προσδοκίαις τῆς θυγατρὸς αὐτῶν. Ἡ Τερέζα ἀνεχώρησεν εἰς τὸ δωμάτιόν της σκεπτομένη ἐὰν ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἤθελε νυμφευθῆ σύζυγον φέροντα τίτλον, ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθήτῃ τὰς νῦν σχέσεις αὐτῆς, καθ'

ὅλην δὲ τὴν νύκτα ὠνειρεύετο εὐγενεῖς καὶ ἀριστοκράτας, συναθροίσεις καὶ γεύματα, νυμφικὰς περιποιήσεις, πτερὰ στρουθοκαμήλου καὶ τὸν Ἰβράτιον Σπάρκηνς.

Διάφοροι γινῶμαι ἐξεφράσθησαν καθ' ὅλην τὴν πρωτὴν τῆς Κυριακῆς ἐπὶ τοῦ σπουδαίου ἀντικειμένου, τίνι τρόπῳ ἤθελεν ἔλθῃ ὁ ἀνυπομόνως περιμενόμενος ξένος. Ἴσως ἐφιππος, ἴσως ἤθελε προτιμήσει τὴν ἀμάξαν. Τοιαῦτα καὶ παρόμοια ἄλλαι εἰκασίαι ἀπησχόλησαν καθ' ὅλην τὴν πρωτὴν τὴν Κ. Μάλδερτον καὶ τὰς θυγατέρας αὐτῆς.

— Εἰς τὴν τιμὴν μου, ἀγνοῶ ποῦ τοῦ ἦλθε νὰ γευματίσῃ σήμερον ἐδῶ ὁ ἀδελφός σου, ἔλεγεν ὁ Κ. Μάλδερτον πρὸς τὴν σύζυγόν του. Μόνον καὶ μόνον διότι ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ ὁ Κ. Σπάρκηνς δὲν ἐπροσκάλεσα οὐδένα ἄλλον, ἐκτὸς τοῦ Φλάμουελ. Ὅσον συλλογίζομαι τὸν ἀδελφόν σου . . . ἓνα ἐργαστηριάρχην . . . εἶναι ἀνυπόφορον. Πρόσεξε νὰ μὴ κάμωμεν κενὴν λόγον διὰ τὸ ἐργαστήριόν του, μὰ τὸν Θεόν! ἔμπροσθεν τῶν προσκελημένων μας. Δὲν θὰ μὲ ἔμελε πῶς ἂν ἐγνώριζα ὅτι ἤθελε λάβῃ τὴν πρόνοιαν νὰ μὴ εἶπῃ τίποτε. Εἶναι μίαν ἀδικίαν εἰς τὴν οἰκογένειαν· ἀλλὰ ἔχει τόσην μανίαν νὰ ὁμιλῇ διὰ τὸ ἐπάγγελμά του, ὥστε δὲν θὰ θελήσῃ νὰ φυλάξῃ μυστικὸν εἰς τὸν κόσμον τὸ τί εἶναι.

Ὁ Ἰάκωβος Βάρτων, περὶ τοῦ ὁποίου ὠμίλει ὁ Μάλδερτον, ἦτο παντοπώλης, ἄνθρωπος ἀπλοῦς καὶ τόσο ἐστερημένος τοῦ αἰσθήματος τοῦ καλοῦ, ὥστε ποτὲ δὲν ἐφάντασθη νὰ φανῆ ἀνώτερος ἀφ' ὅ,τι ἦτο. Ἐκέρδαιεν ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός του, καὶ δὲν τῷ ἐκακοφαίνετο ἂν τὸ ἐγνώριζεν ὁ κόσμος.

Περὶ τὴν πέμπτην ὥραν παρὰ τέταρτον, ἡ θύρα τῆς οἰκίας ἐκρούσθη καὶ προυσιάσθη ὁ εἰς τῶν προσκεκλημένων, ὁ Φλάμουελ.

— Ἄ! Φλάμουελ, καλῶς ἦλθες· πῶς ἔχεις; εἶπεν ὁ Κ. Μάλδερτον εἰς μικρόσωμόν τινα φέροντα πράσινα ὀμματουᾶλια, ὅστις εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς. Ἐλαβες τὸ γραμματάκι μου;

— Βέβαια, καὶ ἰδοὺ ἐγὼ κατὰ συνέπειαν.

— Δὲν ἔτυχε ν' ἀκούσῃς ποτὲ περὶ αὐτοῦ τοῦ Κ. Σπάρκηνς; Σὺ γνωρίζεις ὅλον τὸν κόσμον.

Ὁ Κ. Φλάμουελ ἦτο ἄνθρωπος ἔχων ἀπείρους γνώσεις, ἐξ ἐκείνων οἵτινες συνεχῶς ἀπαντῶνται εἰς τὰς συνκνυστροφάς, καὶ ἀξιοῦσιν ὅτι γνωρίζουσι τὸν κόσμον ἅπαντα. πρᾶγματι ὅμως οὐδένα γινώσκουσιν. Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Μάλδερτον ὅπου πᾶν τὸ εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν ἀποβλέπον ἠκούετο μετὰ σπουδῆς, ὁ Φλάμουελ ἦτο κατ' ἐξαιρέσειν ὁ πλέον εὐπρόσδεκτος ἐκ τῶν συχναζόντων. Γνωρίζων δὲ μὲ ποίους ἀνθρώπους εἶχε νὰ κάμῃ, ἐφέρετο ὡς ἂν ἦτο φίλος ὅλου τοῦ κόσμου. Εἶχε τρόπον ὅπως ἰδιαιτέρον ἵνα διγῆται τὰς ψευδεῖς αὐτοῦ σχέσεις,

καὶ ὁμιλῶν ἐφέρετο ὡς ἂν ἤθελε νὰ μὴ τὸν ἐκλάβῃ τις ἐγνωστὴν.

— Δὲν ἤκουσα ποτὲ τοιοῦτον ὄνομα, ἀπήντησε μὲ ὕφος σπουδαῖον καὶ σιγαλῆ τῆ φωνῆ εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ Μάλδερτον. Ἐν τούτοις δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ τὸν γνωρίζω. Μήπως εἶναι ἓνας ὑψηλός;

— Μετρίου ἀναστήματος, ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ἡ Τερέζα.

— Μὲ μαύρην κόμην; ἤρώτησεν ἐκ νέου ὁ Φλάμουελ, μὴ γνωρίζων καὶ αὐτὸς ποῖον ἔνδοξο.

— Μάλιστα, ἀπήντησε πάλιν εὐθύς ἡ νέα.

— Ἐχει μύτιν ὀλίγον καμπύλην, — ἔ;

— Ὡ! ὄχι! ἔχει μύτιν ῥωμαϊκὴν.

— Ἄ, ναί, ἐννοοῦσα νὰ εἴπω ῥωμαϊκὴν. Εἶναι ἀρκετὰ κομψὸς νέος;

— Ὡ! ναί! κομψότατος!

— Μὲ τρόπους εὐγενεῖς;

— Μάλιστα, ἀπήντησαν ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενεῖας ἐν χορῷ. Δὲν γίνεται, πρέπει νὰ τὸν γνωρίζετε.

— Ὡ! βέβαια, πρέπει νὰ τὸν γνωρίζης, εἶπε θριαμβευτικῶς ὁ Κ. Μάλδερτον. Παῖος νομίζεις νὰ εἶναι;

— Κατὰ τὴν περιγραφὴν σας ἀπήντησε περισσευμένως πῶς ὁ Φλάμουελ καὶ μὲ φωνὴν σιγαλωτάτην, ἔχει μεγάλην ὁμοιότητα μὲ τὸν ἐντιμὸν Αὐγουστον Φίτς-Ἐδουάρδον Φίτς-Ζῶν Φίτς-Ὀσβωρν. Εἶναι νέος μὲ μεγάλα προτερήματα καὶ ὀλίγον ἰδιότροπος. Εἶναι πιθανώτατον νὰ ἤλλαξε τὸ ὄνομά του πρὸς ὄραν διὰ τινὰ ἄγνωστον σκοπὸν.

Τὸ στήθος τῆς Τερέζας ἔπαλε σφοδρῶς. Ἄρα νὰ ἦτο τῶντι ὁ ἐντιμὸς Αὐγουστος Φίτς-Ἐδουάρδος Φίτς-Ζῶν Φίτς-Ὀσβωρν; Τί ὠρτίον ὄνομα διὰ νὰ ἐγχαραχθῆ κομψῶς ἐπὶ τῶν ἐπισκεπτηρίων της, δεδεμένων ἐπιχαρίτως μὲ λευκὴν μεταξωτὴν ταινίαν!

*« Ἡ ἐντιμὸς Κυρία Αὐγουστον Φίτς-Ἐδουάρδου
Φίτς-Ζῶν Φίτς-Ὀσβωρν. »*

Μόνη ἡ ἰδέα τὴν ἔφερεν εἰς παραφορὰν ἐκστάσεως.

— Εἶναι πέντε παρὰ πέντε λεπτά, εἶπεν ὁ Μάλδερτον παρατηρῶν τὸ ὠρολόγιόν του. Ἐλπίζω ὅτι θέλει ἔλθει.

— Ἴδου ἔρχεται! ἀνεφώνησεν εὐθύς ἡ Τερέζα, ἀκούσασα σφοδρὸν κτύπον εἰς τὴν θύραν. Ὅλοι ἐπροσπάθησαν νὰ φανῶσιν ὡς νὰ μὴν ὑπωπτεύοντο ποσῶς τὴν ἀφίξιν τινος, ὅπως πράττουσιν οἱ πολλοὶ ὅταν περιμένεται ξένος.

— Ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνοίχθη, καὶ ὁ ὑπηρετῆς ἀνήγγειλεν.

— Ὁ Κ. Βάρτων!

— Λάθος ἦτο! ἐψιθύρισεν ὁ Μάλδερτον δυσηρεστημένος. — Καλῶς ἦλθετε, πῶς ἔχετε; τί νέα;

— Ὡ! τίποτε, ἀπήντησεν ὁ παντοπῶλης μὲ τὸ σὺνηθες αὐτοῦ μαλακὸν καὶ ἀμέριμον ὕφος. Τίποτε ἄξιον λόγου. Δὲν γνωρίζω τίποτε. — Τί κάμνετε παιδιά; Κύριε Φλάμουελ, πῶς εἰσθε; — χαίρομαι ὅπου σὰς βλέπω.

— Νά, ἰδοὺ ὁ Κ. Σπάρκηνς; καὶ τί μαῦρον ἄλογον! εἶπεν ὁ Θωμᾶς ὅστις παρστήρει προσεκτικῶς πρὸ ἡμισείας ὥρας ἀπὸ τοῦ παραθύρου.

Καὶ τῶντι ἦτο ὁ ἰράτιος ἐρχόμενος ἐφιππος. Ἀφοῦ ἔκαμεν ἐλιγμούς τινας, ἔφερε τὸν ἵππον πρὸς τὰ ἐμπρὸς, ὕστερον πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ ἐξετέλεσε τὰ διάφορα ἐκεῖνα τῶν ἱπέων κινήματα καὶ τὰς περιστροφὰς ὅσων ἀναβαίνουνσιν ἀγρίους ἵππους. Τέλος τὸ ζῶον συγκατετέθη νὰ σταματήσῃ μακρὰν τῆς θύρας, καὶ καταβὰς ὁ Κ. Σπάρκηνς ἐρρίψε τοὺς χαλινοὺς εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀμαξηλάτου τοῦ Κ. Μάλδερτον. Τὰ νεομισμένα τῆς παρουσιάσεως ἐγένοντο ἐν τάξει. Ὁ Φλάμουελ παρετήρει τὸν ἰράτιον ἀπὸ τὴν ἄκραν τῶν πρασίνων αὐτοῦ διόπτρων· ὁ κομψὸς ἰράτιος παρετήρει τὴν Τερέζαν μετ' ἀνεκφράστου γλυκύτητος, ἡ δὲ Τερέζα ἐπροσπάθει νὰ φανῆ ὅσον τὸ δυνατόν θελκτικώτερα.

— Εἶναι τῶντι ὁ Κ. . . . πῶς εἶπετε τὸ ὄνομά του; ἐψιθύρισεν ὁ Κ. Μάλδερτον εἰς τὸ οὖς τοῦ Φλάμουελ ὅτε ἐπορεύοντο εἰς τὴν τράπεζαν.

— Χούμ! καθὼς φαίνεται, ὁ. . . χι, ὄχι ἀκριβῶς, ἀπήντησεν ὁ Φλάμουελ, δὲν εἶναι ὁ ἴδιος.

— Ποῖος λοιπὸν εἶναι;

— Σιωπῆ, ἐψιθύρισεν ὁ Φλάμουελ, κάμων νεῦμα διὰ τῆς κεφαλῆς μὲ σοβαρὸν ὕφος, ὡς ἂν ἐγνώριζε τὰ πάντα κάλλιστα. Ἴσως εἶναι τις ἐκ τῶν ὑπουργῶν, ὅστις θέλει νὰ γνωρίσῃ τὰς ἰδέας καὶ τὰ φρονήματα τοῦ λαοῦ.

— Κ. Σπάρκηνς, εἶπεν ἡ πλήρης εὐφροσύνης Κ. Μάλδερτον ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸ ἐστιατόριον, παρακαλῶ καθήσετε μεταξὺ τῶν Κυριῶν. — Ζῶν, θέσε ἐν κάθισμα διὰ τὸν Κύριον μεταξὺ τῆς δεσποσύνης Τερέζας καὶ Μαρίας.

Ἡ διαταγὴ αὕτη ἀπυθύνθη εἰς τινὰ ὅστις συνήθως μὲν ἐξετέλει χρέη ἀμαξηλάτου ἅμα καὶ κηπουροῦ, ἀλλ' ἐκτάκτως πῶς κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ἠναγκάσθη νὰ φανῆ παίζων πρόσωπον δευτέρου ὑπηρέτου ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Τὸ γεῦμα ἦτο κάλλιστον, ὁ δὲ ἰράτιος περιποιητικώτατος πρὸς τὴν Τερέζαν, καὶ ἕκαστος ἐφαίνετο ἐντελῶς εὐχαριστημένος ἐξαιρέσει τοῦ οἰκοδεσπότη, ὅστις γνωρίζων ὁποῖος ἦτο ὁ γυναικάδελφος αὐτοῦ Βάρτων, ὑπέφερε τοιαύτην ἀγωνίαν, ὥστε εὐκολώτερον εἶναι νὰ τὴν φαντασθῆ τις ἢ νὰ τὴν περιγράψῃ.

— Ἐτυχε νὰ ἴδῃς τελευταῖον, Φλάμουελ, τὴν αὐτοῦ ἔξοχότητα τὸν φίλον σου Κ. Θωμᾶν Νόλανδ;

ἤρώτησεν ὁ Μάλδερτον, ῥίπτων πλάγιον ἐπὶ τοῦ Ὠρατίου βλέμμα, ἵνα ἴδῃ ὅποιαν ἤθελε τῷ κάμει ἐντύπωσιν ἢ περὶ τοιοῦτου μεγάλου ἀνδρὸς μνεία.

— ὦ! ὄχι, ἀπλάτῃ, ὄχι ἐσχάτως. Εἶδον μόνον τὸν Λόρδον Γούβλετον προχθές.

— Αἱ καὶ πῶς ἔχει, εἶναι καλά! ἤρώτησεν ὁ Μάλδερτον μετὰ μεγάλης σπουδῆς. Εἶναι ὅλως διόλου περιττὸν νὰ εἰπώμεν, ὅτι μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς ἠγνόει ὀλοτελῶς τὴν ὑπαρξίν τοιοῦτου τινὸς προσώπου.

— Ναί, εἶναι καλά, πολὺ καλά. Τοῦ διαβόλου ἄνθρωπος τὸν ἀπήντησα εἰς τὸ Ἄστου καὶ συνωμιλήσαμεν πολλὴν ὥραν. Γνωρίζεις, εἴμεθα ἀρκετὰ σχετικοὶ μεταξὺ μας. Δὲν ἤμποροῦσα ὁμῶς νὰ σταθῶ διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν ὅσον ἐπεθύμουν, διότι διευθυνόμεν ἐἰς ἓνα Τραπεζίτην, ἓνα πολλὰ πλούσιον ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος εἶναι μάλιστα καὶ μέλος τοῦ Βουλευτηρίου· εἶμαι καὶ μετ' αὐτοῦ ἀρκετὰ σχετισμένος ἢ μᾶλλον εἰπεῖν πολὺ.

— Γνωρίζω ποῖον ἐννοεῖς, ἀπήντησεν ὁ Μάλδερτον, ἐνῶ καὶ περὶ αὐτοῦ ἐγνώριζεν ὅσον καὶ περὶ τοῦ ἄλλου.

— Κάμνει μεγάλας τραπεζικὰς πράξεις.

Ἐνταῦθα ὁμῶς μέχρι τοῦ βαθμοῦ εἰς ὃν ἐφθασεν ἡ ὁμιλία, ἤρχισε νὰ κατανατᾷ μᾶλλον ἐπικίνδυνος.

— Ἐπειδὴ εἶναι ὁ λόγος διὰ πράξεις, εἶναι ὁ Κ. Βάρτων ἐκ τοῦ μέσου τῆς πρᾶξις, ἓνας τὸν ὅποιον γνωρίζεις πολὺ καλά, Μάλδερτον, πρὶν κάμει ἐκείνην τὴν λαμπρὰν κερδοσκοπίαν σου, ἦλθεν εἰς τὴν ἐργαστήριον μας τὰς ἀπερασμένους, καὶ...

— Βάρτων, μὲ κάμνεις τὴν χάριν νὰ μὲ δώσῃ μίαν πατάταν, ὑπέλαβεν ὁ οἰκοδεσπότης, ἐλπίζων διὰ τοῦ μέσου τούτου νὰ δώσῃ τέλος εἰς τὴν δυσάρεστον ὁμιλίαν ἣν ἤρχισεν ὁ γυναικαδέλφος του.

— Εὐθὺς, ἀπήντησεν ὁ παντοπώλης, μὴ φαντασθεῖς ποσῶς εἰς τί ἀπέβλεπεν ἡ αἴτησις.

— Καὶ εἶπε μὲ τρόπον πολὺ ἀπλοῦν...

— Μίαν πλέον μεγάλην, παρακαλῶ, διέκοψε πάλιν ὁ Μάλδερτον, φοβηθεὶς διὰ τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ ἀνεκδότου, καὶ τρέμων μὴ ἐπαναληφθῆ ἐκ νέου ἢ τρομερὰ λέξις ἀ-ἐργαστήριον.

— Λοιπὸν μὲ ἤρώτησεν, ἐπανελάβεν ὁ Βάρτων, ἀφοῦ ἔδωκε μίαν μεγαλητέραν πατάταν, — λοιπὸν μὲ εἶπεν — Ἐ! καὶ πῶς πηγαίνουν αἱ δουλειαὶ σου! — Ἐ! ἔτσι κι' ἔτσι, τῷ εἶπα καὶ ἐγὼ γελῶν, — γνωρίζεις τὴν τρόπον μου, — ποτὲ δὲν ζητῶ νὰ μεγαλώσω τὴν δουλειάν μου, — καὶ ποτὲ ἢ δουλειά μου δὲν ζητεῖ νὰ μὲ μεγαλώσῃ — χὰ, χὰ!

— Κι Σπάρκηνς, εἶπεν ὁ οἰκοδεσπότης, ματαίως προσπαθῶν νὰ κρύψῃ τὴν δυσἀρέσειάν του, δέχεσθε ἐν ποτήριον κρασίου;

— Μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως, Κύριε.

— Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς συμπίνων μεθ' ὑμῶν.

— Σὲς εὐχαριστῶ.

— Ὁμιλήσαμεν τὴν παρελθούσαν ἐσπέραν, ἐπανελάβεν ὁ Μάλδερτον ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Ὠρατίον ἐν μέρει μὲν ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς ἀνάπτυξιν τῆς εὐγλωττίας αὐτοῦ, ἐν μέρει δὲ ἵνα λάβῃσι τέλος αἱ δυσἀρεστοὶ τοῦ Βάρτωνος διπηγήσεις, συνωμιλήσωμεν τὴν παρελθούσαν ἐσπέραν περὶ τοῦ ἀνδρὸς. Αἱ ἰδέαι σας μοὶ ἐνεποίησαν μεγάλην ἐντύπωσιν.

— Καὶ εἰς ἐμὲ, εἶπεν ὁ Φρεδερίκος. Ὁ δὲ Ὠρατίος ἔκαμνε χαρίεσσας τῆς κεφαλῆς κλίσιν.

— Σὲς παρακαλῶ, Κ. Σπάρκηνς, ποῖα εἶναι ἡ ἰδέα σας περὶ γυναικός; ἤρώτησεν ἡ Κ. Μάλδερτον.

Αἱ νέαι ὑπερμειδίασαν.

— Ὁ ἀνὴρ, ἀπεκρίθη ὁ Ὠρατίος, ὁ ἀνὴρ καὶ ἂν εὐρίσκετο εἰς τοὺς τερπνοὺς, εὐθύμους καὶ ἀνθηροὺς μίαν δευτέραν Βδέμ κήπους, ἢ εἰς τὰς πλέον ξηρὰς, ἀγόνους, καὶ δύναμαι εἰπεῖν ποταπὰς χώρας εἰς αἷς εἴμεθα βεβιασμένοι νὰ ζῶμεν εἰς ἐποχὰς τοιαύτας ὅποιαι αἰ νῦν, ὁ ἀνὴρ, λέγω ὑπὸ ὁποιασδήποτε περιστάσεως, ἢ εἰς ὁποιασδήποτε θέσιν, εἴτε κάμπτει ὑπὸ τὴν μαραίνουσαν τῆς ψυχρᾶς ζώνης πνοήν, εἴτε καίεται ὑπὸ τὰς καθετοὺς τοῦ ἡλίου ἀκτίνας, ὁ ἀνὴρ, λέγω, ἄνευ τῆς γυναικὸς ἤθελεν εἶσθαι μόνος.

— Χαίρω πολὺ ὅτι ἔχετε τόσον φιλόφροναν ἰδέαν, Κ. Σπάρκηνς, εἶπεν ἡ σύζυγος τοῦ Μάλδερτον.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, ἐπρόσθεσεν ἡ δεσποσύνη Τερέζα.

Ὁ Ὠρατίος ἐράνη τὰ μέγιστα εὐχαριστημένος, ἢ δὲ νέκ ἠρυθρίασεν ὡσπερ παπαρούνα.

— Τώρα ἐγὼ νομίζω, ἤρχισε νὰ εἶπῃ ὁ Κ. Βάρτων.

— Γνωρίζω τί θέλετε νὰ εἰπῆτε, καὶ δὲν συμφωνῶ μὲ τὴν ἰδέαν σας, ἀπήντησεν ὁ Μάλδερτον διακόψας τὸν λόγον τοῦ γυναικαδέλφου του, καθότι εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μὴ τὸν ἀφίσῃ νὰ ἐκταθῇ περισσότερον.

— Τί πράγμα; ἤρώτησεν ἐκπεπληγμένος ὁ παντοπώλης.

— Μὲ κακοφαίνεται ὅτι δὲν συμμερίζομαι τὴν γνώμην σας, Βάρτων, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ συμφωνήσω διόλου, εἶπεν ὁ οἰκοδεσπότης μὲ τοιαύτην ἔμφρασιν ὡς ἂν ἀληθῶς ἀντέτεινε πρὸς ἐκφρασθεῖσαν παρὰ τοῦ ἄλλου γνώμην.

— Ἀλλὰ ἤθελα νὰ εἶπω...

— Ποτὲ δὲν θὰ μὲ καταπέιστε, ποτὲ, ἀπήντησεν ὁ Μάλδερτον μὲ ἦθος πεισματώδους ἰσχυρογνωμοσύνης.

— Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ συμφωνήσω ἐντελῶς μὲ τὴν γνώμην τοῦ Κ. Σπάρκηνς, ὑπέλαβεν ὁ Φρεδερίκος λαμβάνων τὸν λόγον.

— Πώς! εἶπεν ὁ Ἰράτιος, ὁ ὁποῖος ἐγένετο πλέον μεταφυσικός βλέπων τὸ γυναικεῖον φύλον νὰ τὸν ἀκούῃ μετ' εὐχαριστήσεως ὅπως ἀνεκφράστου. Πώς; τί; μήπως εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα συνέπεια τοῦ αἰτίου; μήπως εἶναι τὸ αἷτιον ὁ πρόδρομος τοῦ ἀποτελέσματος;

— Ἄ! αὐτὸ εἶναι τὸ ζήτημα, εἶπεν ὁ Φλάμουελ.

— Βεβαίως, ἀπήντησεν ὁ Κ. Μάλδερτον.

— Διότι ἂν τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἡ συνέπεια τοῦ αἰτίου, καὶ ἂν τὸ αἷτιον προηγήται τοῦ ἀποτελέσματος, νομίζω ὅτι βεβαίως ἔχετε λάθος, εἶπεν ὁ Ἰράτιος.

— Ἀναμφισβότως, ὑπέλαβεν ὁ Φλάμουελ.

— Τοῦλάχιστον νομίζω, ὅτι διὰ νὰ ἐκφέρωμεν ἀληθῆς καὶ λογικὸν συμπέρασμα, εἶπεν ὁ Σπάρκηνς μὲ τόνον ἐρωτηματικόν. . . .

— Οὐδεμία ἀμφισβόλια περὶ τούτου, ἀπήντησε πάλιν ὁ Φλάμουελ. Οὕτω λύεται τὸ ζήτημα.

— Ναί, ἴσως, εἶπεν ὁ Φρεδερίκος, ἀλλὰ δὲν τὸ εἶδα ἀπὸ πρὶν.

— Ἰσικ Ἰσικ ἐγὼ δὲν τὸ βλέπω τώρα, ἠκούσθη λέγων ὁ παντοπώλης, ἀλλὰ συμπεραίνω νὰ ᾔηται οὕτω.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ γεύματος ἀποσυρομένη ἡ Κ. Μάλδερτον μετὰ τῶν θυγατέρων της εἰς τὴν ἄνω αἴθουσαν ἔλεγεν (1):

— Πόσον εἶναι ἀγχίνους καὶ μὲ ποῖαν εὐφράδιαν ὁμιλεῖ!

— Ὦ! εἶναι θαῦμα, μαμμά! εἶπον ἀμφότεραι αἱ δεσποσύναι συγχρόνως. Ὁμιλεῖ ὡς χρησμός. Πρέπει νὰ εἶδε πολὺν κόσμον.

Ἀφοῦ οἱ κύριοι ἀφέθησαν μόνοι, στιγμαί τινες σιωπῆς διήλθον, καθ' ἃς ἕκαστος ἐφαίνετο σοβαρὸς, ὡς ἂν ᾔητο ἡ αἰτία τὸ ἀντικείμενον τῆς πρὸ μικροῦ γενομένης συζητήσεως. Ὁ Φλάμουελ ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀποφασίσαι νὰ ἀνακαλύψῃ τίς ᾔητο τῶντι αὐτὸς ὁ Ἰράτιος Σπάρκηνς, πρῶτος διέκοψε τὴν σιωπὴν.

— Μὲ συγχρεῖτε, Κύριε, εἶπεν ἂν σὰς κάμω αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν. Ἰποθέτω ὅτι θὰ ἐσπουδάσχετε τὴν νομικὴν. Καὶ ἐγὼ ἔλαβα μίαν φοράν αὐτὴν τὴν ἰδέαν νὰ γίνω. . . . Καὶ τῶντι εἶμαι στενὸς φίλος πολλῶν οἵτινες εἶναι ἡ δόξα καὶ τὸ κλέος αὐτοῦ τοῦ λαμπροῦ ἐπαγγέλματος.

— Ὦ! ὄχι, ἀκριβῶς! εἶπεν ὁ Ἰράτιος μετὰ τινος δισταγμοῦ ἀποκρινόμενος εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ Φλάμουελ.

— Ἀλλὰ, θὰ παρευρίσκεσθε εἰς τὸν νομικὸν κύκλον ἢ ἐλανθάσθη; ἠρώτησε πάλιν ὁ Φλάμουελ.

— Σχεδὸν δι' ἑλπίδος μου τῆς ζωῆς, ἀπήντησεν ὁ Σπάρκηνς.

Μετὰ τὴν ἀπάντησιν ταύτην ὁ Φλάμουελ ἐθεώρησεν ὅτι ἐντελῶς ἐφωτίσθη περὶ τοῦ ζένου.

— Δὲν ᾔθελε μὲ ἀρέσει νὰ εἶμαι νομικός, εἶπεν ὁ Θωμᾶς κατὰ τὴν πρώτην τότε φοράν λαλήσας. Καὶ ἔστρεψε τὸ βλέμμα περίξ τῆς τραπέζης ἵνα ἴδῃ ἂν τις ἤκουε τὴν παρατήρησίν του, ἀλλ' οὐδεὶς ἀπήντησε.

— Δὲν ᾔθελε μὲ ἀρέσει νὰ φέρω περοῦκαν, ἐτόλμησε πάλιν νὰ εἴπῃ ἐκ δευτέρου.

— Θωμᾶ, σὲ παρκαλῶ νὰ μὴ λέγῃς ἀνοησίας, τῷ εἶπεν ὁ πατήρ του ἄκουε καὶ προσπάθει νὰ ὠφελῆσαι ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν καὶ νὰ μὴ κάμνης αὐτὰς τὰς ἀνοήτους παρατηρήσεις σου.

— Πολὺ καλὰ, ἀπήντησεν ὁ Θωμᾶς, ὅστις δὲν εἶχεν ἐκφέρει λέξιν ἄφ' ὅτου ἐζήτησε τεμάχιον κρέατος περὶ ὥραν πέμπτην καὶ τέταρτον μ. μ. καὶ τότε δὲ ᾔητο ἐγδότη.

— Μὴ σὲ μέλει, Θωμᾶ, καὶ ἐγὼ εἶμαι μὲ τὴν γνώμην σου. Δὲν θὰ μὲ ἤραξε νὰ φορέσω περοῦκαν, προτιμῶ τὴν προσθέλλαν μου, εἶπεν ὁ καλοκάγαθος θεῖος πρὸς τὸν ἀνεψιὸν του Θωμᾶν.

Ὁ Κ. Μάλδερτον ἔβηξε δυνατὰ ὁ δὲ Βάρτων ἐξηκολούθησε:

— Διότι ἂν ἓνας ἄνθρωπος κάμνη καλάς δουλειάς. . .

Ὁ βῆξ ἐπανελήφθη μετὰ πλειοτέρας σφοδρότητος καὶ δὲν ἔπαυσε μέχρις ὅτου ὁ δυστυχὴς Βάρτων, φοβηθεὶς διὰ τὸ συμβᾶν ἐλησμόνησεν ἐντελῶς τί ᾔηθελε νὰ εἴπῃ.

— Κ. Σπάρκηνς, εἶπεν ὁ Φλάμουελ, ἔτυχε νὰ γνωρίσετε τὸν Κ. Δελαφονταῖν ὅστις κατοικεῖ εἰς τὸ Βέδφορντ-Σκουέρ;

— Ἀντήλλαξα ἐπισκεπτήρια μετ' αὐτοῦ, ἔκτοτε ἔλαβον τῶντι καὶ ἀφορμὴν νὰ τῷ κάμω ἐκδούλευσιν τινὰ, ἀπήντησεν ὁ Ἰράτιος ἐρυθριάσας ὀλίγον.

— Εἴσθε πολὺ εὐτυχῆς, λαβὼν αἰτίαν νὰ ὑποχρεώσετε τοιοῦτον ἐπίσημον ἄνδρα, εἶπεν ὁ Φλάμουελ μὲ ὕφος μεγίστου σεβασμοῦ.

Ἐγερθέντων ὅλων ἐκ τῆς τραπέζης καὶ πορευομένων εἰς τὴν ἄνω αἴθουσαν, τοῦ Ἰρατίου προηγουμένου, ἐψιθύρισεν ὁ Φλάμουελ εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ Κ. Μάλδερτον ἐμπιστευτικῶς:

— Δὲν ἠμπόρεσα νὰ ἐννοήσω ποῖος εἶναι. Εἶναι ὅμως φανερὸν ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν νομικὴν τάξιν καὶ ὅτι εἶναι κάποιος μεγάλης ἐπισημότητος καὶ μὲ ἐκτεταμέναις σχέσεις.

— Ἄνευ ἀμφισβόλιας, ἄνευ ἀμφισβόλιας, ἀπήντησεν ὁ οἰκοδεσπότης.

Τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἑσπέρας διήλθον λαμπρά. Ὁ Μάλδερτον καθησυχάσας ὡς πρὸς τὸν γυναικάδελφόν του

(1) Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν ἔθος αἱ κυρίαὶ ἀποσύρονται μετὰ τὸ τέλος τοῦ γεύματος, καὶ ἀφίνοσι τοὺς ἄνδρας μόνοις εἰς τὴν τραπέζαν, ὅτε οὗτοι πίνουσιν οἶνον καὶ καπνίζουσιν.

Βάρτωνα, εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως ριφθέντα, ἦτο ὅσον ἔνεστι περιποιητικὸς καὶ χαρίεις. Ἡ δεσποσύνη Τερέζα ἐπαιξεν ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου μουσικὸν τεμάχιον καὶ κατὰ τὸν Κ. Σπάρκην, πώποτε οὐδεὶς ἄλλος τὸ ἐπαιξε καλῆτερα, ἀμφοτέρω δὲ βοηθούμενοι καὶ ὑπὸ τοῦ Φρειδερίκου ἐξετέλεσαν διφωνίας καὶ τριφωνίας ἀναριθμήτους μετὰ τὴν θελητικὴν ἀνακάλυψιν ὅτι αἱ φωναὶ αὐτῶν ἐξαισιῶς ἐσυμφώνουν. Ὅλοι ἀνελάμβανον τὸ πρῶτον μέρος τοῦ ἀοιδου, ὃ δὲ Ἰωάννης, ἐκτὸς ἔτι ἐστερεῖτο ὀλίγον μουσικοῦ ὠτὸς, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ συκοφαντηθῆ ὅτι ἐγίνωσκεν οὔτε ἓν κἄν τῆς μουσικῆς σημείου. Ἐν τούτοις διηλθον τὸν καιρὸν τῶν ὠραιότατα, καὶ εἶχε παρῆλθει τὸ μεσανύκτιον ὅτε ὁ Σπάρκης ἤτοιμιάσθη νὰ ἀναχωρήσῃ, διατάξας νὰ τῷ φέρωσι τὸν ἵππον του, τὸ ὅποιον δὲν ἐπέτρεψαν εἰμὴ ἀφοῦ μόνον ἔδωσε τὴν ὑπόσχεσίν του ὅτι θέλει ἐπαναλάβῃ τὴν ἐπίσκεψίν του τὴν ἐπομένην Κυριακὴν.

— Ἀλλὰ ἴσως ὁ Κ. Σπάρκης λάβει τὴν καλοσύνην νὰ ἀποτελέσῃ μέρος τῆς ἐκστρατείας μας αὐριον τὸ ἑσπέρας. Ὁ Κ. Μάλδερτον ὑπεσχέθη εἰς τὰ κοράσια νὰ τὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ θέατρον, εἶπαν ἡ οἰκοδέσποινα. — Ὁ Κ. Σπάρκης ἔκαμεν ὑπόκλισιν καὶ ὑπεσχέθη νὰ τοὺς ἐπισκεφθῆ εἰς τὸ διάστημα τῆς ἑσπέρας ἐν τῷ θεωρείῳ.

— Δὲν σὰς λέγομεν διὰ τὴν πρώτην, διότι ἡ μαμμὰ σκοπεύει νὰ μᾶς ὑπάγῃ εἰς διάφορα μέρη δι' ἀγοράς, καὶ γνωρίζω ὅτι εἰς τοὺς κυρίους τὸ τοιοῦτον δὲν εἶναι διόλου εὐάρεστον, εἶπεν ἡ Τερέζα μὲ τρόπον ὅσον ἠδυνήθη μαγευτικώτερον. Ὁ Κ. Σπάρκης ἐποίησεν ἐκ νέου ὑπόκλισιν καὶ ἐξέφρασεν ὅτι εὐχαρίστως ἤθελε τὰς συνοδεύσῃ ἂν δὲν εἶχε σπουδαίας ἀσχολίας καθ' ὅλην τὴν πρώτην.

Ὁ Φλάμουελ ἔρριψε βλέμμα ἐμφαντικὸν ἐπὶ τοῦ Μάλδερτον.

Τὴν ἐπιούσαν παρὶ μεσημβρίαν ἡ ἄμαξα ἵστατο πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας Μάλδερτον, ἔτοιμος νὰ παραλάβῃ τὴν κυρίαν καὶ τὰς δεσποσύνας διὰ τὰς πρωϊνὰς ἀγοράς.

Διάφορα ἐκ τῶν μεγάλων ἐργαστηρίων τῆς Τότναμ-Κώρτ-Ρῶδ καὶ Βόνδ-Στρεϊτ ἐπεσκεφθήσαν ἀκολούθως δὲ διευθύνθησαν εἰς ἀναριθμητὰ ἄλλα μέρη μικροτέρας ἐπιστημότητος· καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα αἱ νέαι διεσκεδάζον τὴν μονοτονίαν τῆς δι' ἀμάξης μεταφορᾶς τῶν ἀπὸ ἐργαστηρίων εἰς ἐργαστηρίων ἀναγκασσῶσαι τὰ τοῦ Σπάρκης τῆς παρελθούσης ἑσπέρας, καὶ παρακονοῦμεναι πρὸς τὴν μητέρα αὐτῶν, ἧτις τὰς ἔφερεν εἰς τόσον μακρυνὰ, μεμονωμένα καὶ ταπεινὰ μέρη διὰ νὰ οἰκονομήσωσιν ἐν σελίνιον.

Ἐπὶ τέλους ἡ ἄμαξα ἐστάθη ἔμπροσθεν μικροῦ καὶ ἀσημάντου μεμονωμένου ἐργαστηρίου πανικῶν.

— Ὦ! μαμμὰ! εἰς τί ἐργαστήρι μᾶς ἔφερες! τί ἤθελεν εἰπεῖ ὁ Κ. Σπάρκης ἂν μᾶς ἔβλεπεν ἐνταῦθα! εἶπεν ἡ πρεσβυτέρα θυγάτηρ.

— Ἄ! τί ἐργαστήρι! ἀνεφώνησε καὶ ἡ Βλαριάννα μετὰ τῆς ἀδελφῆς τῆς.

— Ὅριστε, Κυρίαί, περάστε μέσα, τί ἀγαπᾶτε; εἶπεν ὁ περιποιητικὸς τοῦ καταστήματος κύριος.

— Θέλομεν νὰ μᾶς δείξετε μερικὰ μεταξωτὰ, ἂν ἔχετε, ἀπήντησεν ἡ Κ. Μάλδερτον.

— Εὐθὺς, Κυρία, ὀριστε! Ἐ! Σμιθ! ποῦ εἶναι! πάλιν αὐτὸς ὁ Σμιθ; ἠκούσθη λέγων ὠργισμένος ὁ κύριος τοῦ ταπεινοῦ ἐργαστηρίου.

— Εὐθὺς, εὐθὺς ἔρχομαι! εἶπε φωνή τις ἐκ τοῦ ἐνδοτέρου τοῦ σκοτεινοῦ ἐργαστηρίου.

— Ἐλα, κάμε γρήγορα! ποτὲ δὲν εἶσαι ἐδῶ ὅταν σὲ θέλουν.

Ὁ Σμιθ ἐφάνη τρέχων ἐκ τοῦ ἐνδοτέρου, καὶ ἐστάθη ἔμπροσθεν τῶν κυριῶν.

Πάραυτα ἡ Κ. Μάλδερτον ἀφῆκε κραυγὴν. Ἡ δεσποσύνη Τερέζα, ἧτις ὠμίλει κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν πρὸς τὴν ἀδελφὴν τῆς, ὕψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ τί εἶδε; τὸν Ἰωάννην Σπάρκην!

Ἐνταῦθα, ἵνα καὶ ἡμεῖς μεταχειρισθῶμεν τὴν ὑπὸ τῶν μυθιστοριογράφων ἐν χρήσει φράσιν, σύρομεν τὸν πέπλον ἐπὶ τῆς σκηνῆς ταύτης.

Ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος, καὶ φιλόσοφος, καὶ ρομαντικὸς, καὶ μεταφυσικὸς Σπάρκης, ἐκεῖνος ὅστις εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Τερέζας ἐφαίνετο ἡ προσωποποίησις δουκὸς καὶ ἡ ποιητικὴ τελειότης, ἐκεῖνον ὄν τινα ἐφαντάσθη καὶ ὠνειρεύθη, μετεβλήθη αἴφνης εἰς Σαμουὴλ Σμιθ, ὑπάλληλον μικροῦ καὶ ταπεινοῦ ἐργαστηρίου, μόλις πρὸ τριῶν ἐβδομαδῶν ἀνοίξαντος. Ἄπασαι αἱ τῶν Μάλδερτον ἐλπίδες ἦτο φαίνεται πεπρωμένον νὰ μεταβληθῶσιν ἐν μιᾷ στιγμῇ εἰς καπνὸν, ἢ εἰς πάγου τεμάχιον πρὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου ἀναλυόμενον. Τύχη σκληρὰ καὶ ἀπρόοπτος!

Ἐτη παρῆλθον μετὰ τὸ συμβᾶν τῆς ἀπαισίας ταύτης πρωϊας. Τρεῖς ἀνεβλάστησαν τὰ λευκάνθημα, ἀλλ' αἱ δεσποσύναι Μάλδερτον δὲν εἶχον νυμφευθῆ. Ἡ τύχη τῆς Τερέζας ἤρχιζε πλέον νὰ χάνῃ πᾶσαν ἐλπίδα, ἀλλ' ὁ Φλάμουελ μένει πάντοτε εἰς τὸ ζηνῆθ τῆς δόξης αὐτοῦ· ἅπασα ἡ οἰκογένεια διατηρεῖ τὰς αὐτὰς ἀριστοκρατικὰς ἰδέας, ἐνῶ ἡ πρὸς πᾶν μικρὸν καὶ ταπεινὸν ἀπέχθεια τῶν Μάλδερτον ἠϋξήσεν εἰπερ ποτέ.

Φ. Α. Μ.